

РЕШЕНИЕ

№ 7587

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 21.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5998** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба, подадена от И. Д. Д. от [населено място], [ЕГН], чрез адв.М. К., с адрес за призоваване в [населено място], [улица], ет.1, офис 3, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) №23-0348-000057/14.04.2023 г. по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, издадена от началник група към отдел ОДМВР К., РУ Д., с което на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че не е съставен АУАН, въз основа на който да се издаде процесната ЗПАМ и съответно не са спазени изискванията за неговата редовност. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът началник група към отдел ОДМВР К., РУ Д.- редовно уведомен, не се представлява. Изразява становище за неоснователност на жалбата в придружителното писмо към административната преписка.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди

доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – Заповед № 23-0348-000057/14.04.2023 г., издадена от началник група към отдел ОДМВР К., РУ Д., е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца на И. Д. Д.. Било отнето СУМПС №[ЕИК].

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН сер.ГА № 826352/14.04.2023 г. от А. И. Д. на длъжност мл. полицаи при ОДМВР К., РУ Д., за нарушение на чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП – водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта. В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 14.04.2023 г. около 23:46 часа в [населено място] баня на [улица], в посока на [улица], управлявал личния си лек автомобил на „Нисан Х.“ с рег. [рег.номер на МПС], като отказва да му бъде извършена проба за употреба на алкохол. Посочено е, че лицето е в явно нетрезво състояние, залита, с несвързан говор, обилен дъх на алкохол.

На водача е издаден талон за медицинско изследване № 139154, връчен му в 00,55 часа на 15.04.2023г., с който до 60 минути от връчването на талона да се яви за даване на кръвна проба в ФСМП [населено място]. Водачът Д. е подписал талона за изследване, но не се явил в здравното заведение.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, който е подписан от жалбоподателя без възражения и е получил препис от него. В оспорената заповед е изложена същата фактическа обстановка.

Видно от заповед № 277з-1046 от 30.06.2017 г., директорът на ОДМВР К. на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР и т.2 от заповед №8121з-4/16.01.2015 г. на министърът на МВР, е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визираны в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл.171, т.1, б.„б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са

от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 277з-1046 от 30.06.2017 г. на директора на ОДМВР К. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от началник групи „ПП“. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като изложените в обратна насока от страна на жалбоподателя доводи, съдът намира за неоснователни. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. „Нисан Х.“ с рег. [рег.номер на МПС] , И. Д. Д., е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта, с което е нарушил чл. 174, ал.3, пр.1 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Допълнено е, че при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

От събраните писмени доказателства безспорно се установява, че Д. е управлявал собственото си МПС. От доказателствата, в частност съставеният АУАН с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, се установява и наличието на втората предпоставка – същият е отказал да даде качествена проба с техническо средство, както и е отказал да даде кръвна проба.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

Наличието на отказ да се направи проба, се установява и от отразеното в АУАН нарушение, извършено от Д., на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, предвиждащ административно наказание за водач, който откаже да бъде изпробван за алкохол с техническо средство,

а както бе посочено АУАН има обвързваща доказателствена сила съгл. чл.189, ал.2 ЗДвП. Представените с административната преписка писмени доказателства, обсъдени по-горе, водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1а, б. „б” ЗДвП, поради което същата се явява законосъобразно наложена. Заповедта е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката. При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 57-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Д. Д. от [населено място], [ЕГН], чрез адв.М. К., с адрес за призоваване в [населено място], [улица], ет.1, офис 3, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) №23-0348-000057/14.04.2023 г. по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, издадена от началник група към отдел ОДМВР К., РУ Д., с което на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: